

BÚSTIA

EL NACIONALISME DE FUSTER ENUTJA L'IVAN TUBAU

Jordi Colomer (Tarragona)

Talment com un ocellot addicte a la carronya, l'Ivan ha aprofitat la mort del qui ha mantingut alive la flama de la catalanitat al sud del país per parir, sense gaires traumes, un article d'opinió frívol com gairebé tots els que fa quan es tracta de parlar del nacionalisme d'ací. Joan Fuster, víctima d'un parell d'atemptats espanyolistes (nacional-imperialistes) no podia tampoc ser el sant de la devoció de cap dels qui volen enfonsar el vaixell nacional de Catalunya. Malgrat l'antipatia que em provoquen destralers lingüístics com els fantasmes del barco tampoc no vull caure en la fàcil temptació d'establir un paral·lelisme clar entre els dos "escamots" que òbviament no tenen cap relació orgànica ni temporal. Però, qui gosa dubtar que el Tubau i els terroristes que posaren els artefactes a cal Joan no comparteixen en el fons, amb ímpetu i mètodes diferents, un mateix-objectiu? La pólvora i la tinta conjugades contra la unitat de la llengua i, per tant, contra la unitat de la nostra nació? El Ricard Fité, portaveu del Grup d'Estudis Catalans —que cal no confondre encara amb l'Institut d'Estudis Catalans—, no ho amaga quan parla de la conveniència d'una triplicitat de models d'estàndard, un per al català —de Barcelona?—, un per al "valencià" i un altre per al "mallorquí". No és aquesta una proposta susceptible de ser molt ben rebuda per tots aquells qui s'alegraren dels atemptats de Sueca i que avui celebren en silenci prudent la mort del perillós heretge? Curiosa afinitat i sintonia entre el progressisme *light* dels defensors de la llengua que tan malament es parla i la dreta *heavy* espanyolista, feixistoide i religiosa de València! Quina fotografia per a la memòria col·lectiva: l'Ivan i la seva colla ofrenant noves glòries a Espanya junts amb els Lizondos, Fabregats i companyia mentre se soterrava el nostre Joan cantant la Moixaranga, els Segadors i cridant visca Catalunya lliure enmig de banderes catalanes, algunes amb l'estel de la llibertat.

Allí, al bell cementiri de Sueca ben poca gent es devia preguntar què és València, gràcies, en part, a una persona tan intel·ligent i lúcida i implacable com en Fuster,

que ja ho havia explicat feia trenta anys en el seu llibre *Nosaltres els valencians*. Massa poc temps encara perquè l'Ivan i els seus mariners d'aigua dolça ho hagin pogut capir.

NO VOLEM FANTASMES

Ermengol Passola Badia (Barcelona)

Sr. Director de Llengua Nacional,

Com a lector de "Llengua Nacional" he llegit també amb molt d'interès el llibre *El barco fantasma*.

A la pàg. 261 de l'esmentada "barco", s'hi consigna una llista d'articles sobre la problemàtica de la llengua, i es fa referència a les respostes contràries al que els autors del "barco" defensen.

Em permeto de copiar la llista de contraris que hi citen:

Pere Calders, Albert Jané, Antoni Munné-Jordà, Xavier Lamuela, Ernest Sabater i Siches, Francesc Vallverdú, Francesc Parcerisas, Mercè Callejon i Pujol, Pep Collell, Jaume Vidal i Alcover, Josep M. Fonalleras, Jem Cabanes, Jordi Bruguera, Roger Alier, Miquel Pérez-Sánchez, Avel·lí Artís Gener, Jaume Corbera i Pou, Joan Rendè i Masdéu, Elvira Teruel, Jordi Cornudella, Jordi Ibàñez.

I encara, "Vingué, llur i hom..." editorial de "Serra d'Or" núm. 274-275. I la declaració de la Secció Filològica de l'IEC.

Penso que recollir tots aquests articles de gent tan diversa en un volum, fóra molt i molt útil. I se n'hi podrien incloure més, d'articles de resposta, és clar.

Atès que tots aquests escrits d'autors ressenyats anteriorment, duen la referència del dia o número de la publicació on sortiren, la tasca de recollir-los no pot representar cap dificultat i, en canvi, obtindríem un gruix de noms prestigiosos que quedarien arreglerats en la polèmica tan actual del "light" i el "heavy".

Confiant que us sembli bé aquesta proposta, em plau de saludar-vos ben cordialment.